

Τι παράτα μας προσμένει και μεγάλο πανηγύρι ! ...
 ποιος πιστεύει να 'δούμε και τὸν Τσαρό μουσεφίρη ;
 Ζήτω ζήτω τῆς Ρωσίας ... μέσα ρούβλια κι' ἔξω πένα ...
 τώρα πρὶν 'στους Μοσκοβίταις κι' ἡ σταβίδα μας θὰ δρῶση,
 τώρα πρὶν κι' ὁ μίγας Τσαρός θὰ χορταίνει Βουλτανίνα
 κι' ἡ νεφρίτις του μ' ἰκίνην πιθανὸν νὰ τοῦ περάση.

Τι χαρὰ μας ! ... παξιμάδια και γαλίταις μας τρατάρουν
 και μὴ Ρώσους ἀδελφὺς
 μὴ και δὴδ μὲς 'στὸ βακόρι ἄρον μας μπαράδρον
 και μὰς πᾶνι 'στους Κορρούς.

Κίρκυρά μου, Κίρκυρά μου, μὴ κιδάρα τραγουδῶ,
 δὲν ἴστωται και Τσαρό 'στὸ Παλάτι σου νὰ 'ἴδω.

Μὴ καθόλου λυπηθῆτε, κανονιέρηδες, μπαρούτι,
 ἄς σασιόνουν μὴ τοὺς βρόντους τῆς πατριδος μας κι' ἠ Ρώσσοι,
 θὰ μὰς πέρουν ἀπ' ὅπως τῆς σταβίδος μας τὰ πλοῦτη
 κι' ὁ μὴγας Αὐτοκράτωρ δεκακλεῖν θὰ τὸ πληρώση.
 Μπάμ και μπουμ Ρωμηῶν κανόνια και κουμπούρασι 'στὸν
 [ἄγγρα...
 μὴ τὸ Τσαρό, δὴδ τοῦ Τσαρό, τρεῖς και τὴν κακὴ μας μέρα.

Ἐπὶ τὸ νόμον ὁ Τρικουσης δὲψηλὸν τῶν νόμων και θεσμοῦς παρακαλῶν.

Δὲν σὰς ἔλεγα και πάλιν πῶς θὰ ἴσως κι' ἀπολίως ;
 δὲν σὰς ἔλεγα τὸν νόμον πῶς καθ' ἅλα θὰ τελίωσ ;
 δὲν σὰς ἔλεγα ὡς φύλαξ τῶν χρυσῶν θεσμῶν τοῦ κράτους,
 ποῦ δοξάζεται μὴ τούτους ἡ μεγάλη μου σοφία,
 πῶς θὰ κέμω πᾶν τὸ πρίπου δι' ἰκίνοιους τοὺς σπαθάτους,
 ποῦ μίαις ἰσημερίδος ἐξεπὸρθησαν Γραφεῖαι ;

Νὰ λοιπὸν ἔπου κι' ὁ νόμος 'στὸ μεγάλο τοῦτο δράμα
 ἰσημερίστη κατά γραμμα,
 και 'στὴν δικὴν ὁ καθίναις προπητις ἄς ἀνατρέψῃ,
 ποῦ δικαιοῦ θεωρεῖται παρὰ πάσαις σοβαρά,
 γιὰ νὰ 'ἔῃ πῶς ἐπιβλήθη και 'στους ὀδοῦνητα ἔξῃ
 τιμωρία τὸ μουσικίτο, ἀλλὰ μ' ἄσφαῖρα πυρά.

Κι' εἰς μὴ αὐτὸν ἐφάνη θηριώδης ἡ ποιητὴ
 κι' ἐξουφάνει ταυτικά μου τῆς πατριδος ἡ φωνή :
 ἀτόση πλῆρον αὐστηρότης εἰς τοὺς κόρακαξ ἔριτω,
 χάρις, ἴλας, Σωτήρα, μὴν προστάξῃς τὸ μουσικίτο ...
 κάμω τοῦτο, κάμ' ἑκίνο, ἀλλὰ μὴν τοὺς μουσικιέρηδες,
 μὴ τὸ κάκω, τῆς φωνά'ω, δὲν σοῦ γίνεταί ἡ χάρις.

— Ἐλα δέ, μὴν εἰσαι τόσον αὐστηρὸς κι' αἰμοχρής,
 μὴτι πρέπει μὴ τοὺς νόμους ἀμειλίχως νὰ βαρῆς.

— Ἄφισπ' με, τέτοια χάρις νὰ σοῦ κάνω δὲν ἔχωρῶ,
 διατάχθη τὸ Κουβίρνο μίρα νύκτα νὰ φρουρῶ,
 και κουρὸς εἰς τὰς φωνὰς σου τὸ μουσικίτο διατάττω ...
 μία, δύο, εἰς τὴν τρίτην πῦρ και πέρτους ἄλων κάτω.

— Ὅ! εἰ σὲ πλιγγίς σαλπικίον και τὰ τυμπανὰ κτυποῦν,
 κέρτουν ἄσφαῖρα τοῦφικα και τὰ στήθη των κτυποῦν,
 Πῶσον θάμα φρικώδες, τί τρομάρα και φοβία ! ...
 ἡ πατρις ὅταν Γκιώνηος κλαίει μὴ 'στὰ σκότη τῆς νυκτός,
 μία, δύο, εἰς τὴν τρίτην 'ἐκπλασθῆκαν ἄλλο πέρα,
 κι' ἄλλος ὄπνος δὲν ἐγίνη παρὰ θάνατος φρικτός.

Τώρα πάλιν μῦθρον σάκκον ὁ καθίναις ἄς φορίσῃ,
 ἅλα κι' ἅλα μὴ τὸν νόμον δὲν ἄρνω νὰ ἔτισσῃ,
 κι' ἄν ἔξαγῶν πότε πότε τὸν πολὺν συμβιβασμὸν
 μὴ ποτὴ μου δὲν ἔξαγῶν τὸ κράτος τὸν θεσμῶν,
 και πιστὸς εἰς διατάξεις τῶν κειμένων σεβαστῶς
 'μουσικιέρηται κι' ἰκίνοιους τοὺς ἄριτους δανιστὰς.

Μοναχὸς μου παραδέρνω μὴ τοὺς νόμους ἄλωνα,
 κι' ἄν μὰς λείπουν τὰ λευτὰ
 μὰ σὰς λίγ' ὀρθὰ κορτὰ
 πῶς δὲν ἔχω εὐσπλαγγίαν ἀπὸ τώρα γιὰ κἀνενα,
 και πολίταις και σπαθάτους θὰ τοὺς πᾶρ ριπιτιδί
 γιὰ νὰ μὴ θαρροῦν ὁ νόμος πῶς κατῆντης παιχνίδι.

Δὲν θ' ἀφῆσω τοὺς θεσμοὺς μὰς νὰ γινούν τὸν δρόμον ράκη,
 ζήτ' ὁ νόμος, τούτους εἶναι τοῦ Τρικουση τὸ μερῆ,
 και μὴ λῆσι και τοῦ λέω
 και μὴ κλαίει και τὸν κλαίω,
 και μ' αὐτὸν ἀλαμπρατίσται τοὺς ἀντάρτας πολμῶ
 κι' ἀπ' τὸ κπράτος μου δὲν ἔχει μὴ στιγμὴ ξεκολλημῶ.

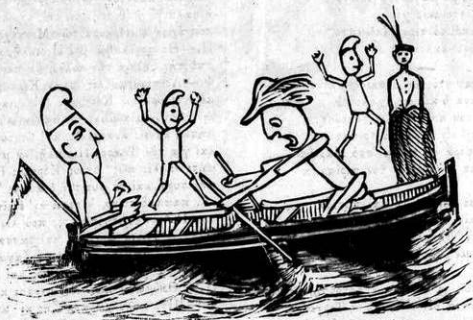
— Ὅπως κι' ἄλλοτε τὸν νόμον ἐξεπλήρωσα πιστῶς
 κι' ἐπανήλθαι πάσαις τάξεις εἰς τὸ πρῶην καθιστῶν,
 ὅσοι δὲ και μίαν γιῶτα τὸν κειμένων παραβαιόνουν
 σὰς τὸ λίγω νῆτα σκίτα
 πῶς ὡς μόναι τιμωρία τοῦ λοιποῦ τοὺς περιμένουν
 καρμανιόλας και μουσικίτα.

Πρὶν και δεύτερο κανόνι γενναϊοκάρδος νὰ ρίξῃ
 ἄς προθάσῃ κᾶν τοὺς νόμους ἐσαλιύτους νὰ στηρίξῃ,
 τώρα μάλιστα ποῦ ἔβληθη δι' ἀνάρρωσιν ὁ Τσαρος
 γιὰ νὰ 'ἔῃ κι' ἔδω εἰ νόμοι πῶς δὲν ἔχουν ἄλιγο βάρος,
 πῶς κι' ἔδω ὑπάρχει Γιερε και μεγάλος Γορτζικῶρ
 ἀδιάσειστος κι' ἄλάρδος ὅπως Πύργος Μελακῶρ.

Νότα μῆνι... ἀπὸ τώρα ἰδραϊώθησαν εἰ νόμοι,
 δι' ἰκίνοιους ἕνα κράτος, δι' ἰκίνοιους μία γνῶμη,
 και σκληρότερος Λυκούροισ και σκληρότερος Δρακόνταν
 δὲν θ' ἄρνω νὰ πηγαίνῃ κάθε στάσις εἰς τὸν βρόντον.
 Γιὰ τοὺς νόμους θάμει Νίρουν κι' αἰμοβόρος Καλλιγιώλας
 νὰ προκόψῃ τὸ Κουβίρνο τῆς μεγάλης ἀναγοῦλας.

Νότα μῆνι, πατριῶται... ἀπὸ τῶρξ δίχως ἄλλο
 καθὲ εἶδος τιμωρίας εἰς ἐνέργειαν θὰ βαλῶ.
 Καρμανιόλα και μουσικίτο δὲν σοῦ φθάνουν, ἴθλω κι' ἄλλα,
 τὸ στραγγαλίσμα τούτῃσι, τὸ παλῶδι, τὴν κρεμάλα,
 και θ' ἀκούση μετὰ φρικῆς καὶ πολέμοις και φιλῶ
 πῶς κι' ὁ θάνατος θὰ γίνῃ ὀπωσθήποτε ποικίλος.

Νότα μῆνι... ἀπὸ τώρα καὶ γινῶ Τουρκωμῆτικῶν
 δι' ἰκίνοιους ποῦ τὸν νόμον ἐρεσπείδουν τὰς τιμῶνας,
 κι' ἄλων πλῆρον θὰ περάσω ἀπανθρώπως και σκληρῶς
 διὰ στόματος μαχαίρας και σιδήρου και πυρός,
 κι' εἰς σωρὸς νεκρῶν πτωμάτων τοὺς θεσμοὺς θ' ἀνακατήλωσω
 και πᾶν εἶδος εὐσπλαγγίας μὴ τὰ δὴθ θὰ φακαλώσω.

Τὸν ἐρχομὸ τοῦ Τσάρου κ' ὁ Φασουλῆς μαθαίνει
καὶ μ' ὅλη τῆ φαμίλια σ'τὴν Κέρκυρα πηγαίνει.

Νότα μπύνα... ἀπὸ τώρα βοο θλιεὶ παρακάλε...
θὰ σὲ πνίξω, θὰ σὲ κάψω, θὰ σοὺ κόψω τὸ κεφάλι.
Περί χάριτος ἔμπρός μου μὴ σοὺ φύγῃ μία λίξις.
μὴν ἰκίτεις ματαίως, μὴ ματαίως ροβερίζεις,
μόνον τρόπον τοῦ θανάτου θὰ σ' ἀφήσω νὰ διαλίξεις
καὶ γι' αὐτὸ μεγάλην χάριν 'στὸν Σωτήρα νὰ γνωρίζεις.

Νότα μπύνα... ἀπὸ τώρα θὰ μὲ πιάσῃ τὸ μπουρί
κ' ὅλο τάξις κ' εὐνομία, ποῦ κ' ὁ Τσάρος θ' ἀπορῆ.
'Ἄλλ' ἐνῶ διὰ τοὺς νόμους θλιῶ μανιακὸς
καὶ κοχλάζω μὲ γενίατι κ' ἀγανάκτησιν σφοδράν,
μὲ κυττοῦν ἔγθροὶ καὶ φίλοι καὶ μοῦ λέν Λακαντικῶς:
εὐ Σωτήρας ξεπισσοῦρα κ' ἀπορίει τι χρῆφην.

Σπαρτακτικὸ βρεσιθε γὰρ τὸν Γαβριηλίδη.

Κι' εἶπε γι' αὐτὸν κ' ὁ Φασουλῆς: ἐπολύ καλά νὰ πάθῃ,
τίτοις προδότης σὰν κ' αὐτὸν 'στὸν κόσμο δὲν ἱσταθῇ.
Μὴ τὸν Σταμπούλωφ ἔκανε παρία, συμπολίται,
κ' ὅταν ἰκαίνοι ἔκλιθε, καθὼς διαβουλεύεται,
εἶνε 'στὴν Ἀγκρόπολ μὲ τρόπο τὰ μισά,
κ' εἶχε καὶ συνεινῆσιν μ' ἕναν γιωστὸ Πασσα.

«Μισροὶ τὸ παραξίσιος ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια,
ὅλα 'στὸ κράτος εὐρισκε πῶς εἶναι κολοκυθία,
πολύ συχνὰ μὰς ἔκανε μεγάλας ἱστορίας,
λεγε καὶ τὰ κόμματα πῶς εἶναι συμμορίας
εἰς ἕνα καταθόνιος, κεφάλι τετραπέρατο,
κ' ἄμα δὲν τοῦδεις περὰ σοῦ γάνωνε τὸ κίρατο.

«Μικροὺς μεγάλους Ἕλληνας ὁ μικρὸς προδότης
τοὺς εἶπε παραλιπήθεις καὶ κουνενίδες πρώτης,
μόνος αὐτὸς μὰς ἔφερε 'στὰ τωρινὰ μὰς χάλια,
μόνος αὐτὸς μὰς ἔφησε χωρὶς βρακί καὶ σκούφια,
κ' ἱρῶναζε πῶς τὸν Ρωμῶν τὰ δυνατὰ κεφάλια
ἔχουν καρυθία μέσα των, ἄλλα κ' ἰκαίνα κοφίμα.

Κι' εἶπε γι' αὐτὸν κ' ὁ Περικλῆς: ἐπολύ κιὰ νὰ πάθῃ,
τίτοις προδότης σὰν κ' αὐτὸν 'στὸν κόσμο δὲν ἱσταθῇ,
δχιεντρα μαύρη καὶ σκορπιὸς ἐξώλης καὶ πρώλης,
φρονήματα κατέρριψε 'στὸν βέρβερον αἰθίρια,
ἰμῶλυνε τὸ πᾶνγνον τῆς κοινωνίας ὅλης
κ' αὐτὴν τὴν παρβενίαν μὰς προσέβαλε 'στὰ κείρια.

«Ἐχαιρέτο σὰν ἔβλεπε καταστροφῶν συντρίμματα,
εἰς τὴν Εὐρώπῃ πῆγαινε μὲ τὸν Βουλγαρῶν χρεμάτα,
ἀσυνειδήτως πάντοτε τοὺς πάντας ἰπείλιχα,
ἦσαν ἢ τρίχιες τους θανάτι, δὲν ἔφησε γυναικί,
κ' ὅταν κανένα εὐθετο 'στοὺς δρόμους ἀπαντήσετε
τοῦ νόθου τὸν γεννιῶτα εἰς τοῦτον νὰ ζητήσετε.

«Ἄθροσκος, ἀφιλόπατρις, βλαστὸς σωματευπόρων,
εὐσιολάτρης, κοιλιαρῶ, λιμαρῆς κατὰ κόρον,
ὁ κόσμος ἀνατρίχιζε γι' αὐτὸν τὸν Ἐριάλτη,
σὰν διέβηλο τὸν Ἑώρκειο τὸ στόμα τοῦ ποππᾶ,
αὐτὸς 'πυροῦσε, μάτια μου, καὶ τὸν Ἄντερο βγάλητη,
ποῦ τῆς ρεζιλίης τὸν γυναικίον ἀλύπητα τρεψᾶ.

«Γάλα τῆς θρας εἶναι ὡς δύο τρίτις καρδάρις,
τσιγάρο δὲν ἱκαπνίζει καὶ νυργιλε μαρκουταί,
εἶχε καὶ κᾶτι, ὅπως λέν, ξεκάρφωταις ποδάραις,
ποῦ δὲν ἄποροῦσι νὰ βρεθῇ 'στὸ πόδι του καπουταί,